

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

(א) ולקמן ה' (ט) לקמן ה' (א) ושבות מה' (ז) וע"י
 חוץ לקמן ה' ד"ה ר' (ח)
 ח"ל (ט) ע"י חוץ (י)
 שבות לר' ד"ה ח"ל (יא)
 (י) כמות ית. ויטין לא:
 ז"ק קו. שבות מנ:
 (ל) ויטין ה' (ו) (ז) וע"י (ח)
 (ח) [שמות כ"ז, (ט) וע"י (י)
 (י) כ"ה דלא דבר היה לגמרי
 אלא דלא סג, (י) י"ל חמ"א
 ט' ולקמן ה' (ט) וע"י
 אריות מה [מס' ז"ק קו.
 ד"ה עירוב,

גליון הש"ס

נב' אלא מחוררת. קשה
 הא מס' ד"ה ולחו וכו'
 כצו ומיהו ר"מ לנטי
 דליתא קמן דנשייליה אס כן
 א"ך ההכרעה דשביעין
 מעיקרא דלמא מו"מ מייר
 נקטו וזו ממד וליה קמן
 דנשייליה וחקי היה שטמא
 פ' הכי דלוד:

מוסף רש"י

א"כ מה הפסד רמא.
 א"כ לא יודע לעולם על
 האמת (לקמן ז' (ז) חזקה
 אין אדם מעיד פניו בפני
 בעל חובו. לכפור את
 הכל, הלכך בשביל הודאת
 המקנת אלו נאמן על
 השא, דהאי כבוליה בעי
 דכפשיה כו' (יט' ס' (א) א:
 א"ך אדם מעיד פניו בפני זה
 שטועה לו טובה, הלכך
 היכל דכפר הכל פטור
 משבועה, דאי לאו קוטסא
 כהדיה לא היה מצי למכפר
 ביה, והכי דהודאה מקנת
 כבולה בעי למכפריה והא
 דלא כפריה משום דלפין אדם
 מעיד פניו (ב' פ"ק, טז.)

ואיכא למימר כוליה דמר. ועוד על כרחק או כוליה דמר או כוליה דמר לפילו הכי חולקין בלא שבועה: הלא דליכא דררא דממונא. ועוד דליכא למימר דמרוויחו כדדי אגבהיה: לא ל"ש. דחולקין בלא שבועה: ופוקף. ארוח: דר' יוסי. לקמן בהמפקד (ד' לז.).

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואיכא למימר כוליה דמר ואיכא למימר כוליה דמר אמר סומכוס ממון המוסר בספק חולקין בלא שבועה הכא דליכא דררא דממונא דאיכא למימר דמרוויחו היא לא כ"ש אפילו תימא סומכוס שבועה זו מדרבנן היא כדרבי יוחנן דאמר ר' יוחנן (שבועה זו תקנת חכמים היא שלא היא כל אחד ואחד הולך ויתקף במליתו של חברו ואומר שולי הווא לימא מתניתין דלא כרבי יוסי דאי כרבי יוסי היא אמר ר' א"כ מה הפסד רמאי אלא הכל היא מונח עד שיבא אליהו אלא מאי רבנן ביון דאמרי רבנן השאר היא מונח עד שיבא אליהו הא נמי בשאר דמי דספיקא היא היא מאי אי אמרת בשלמא רבנן התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא אמרי רבנן היא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דמרוויחו הוא אמרי רבנן פלגי בשבועה אלא אי אמרת ר' יוסי היא השתא ומה התם דבדואי איכא מנה דמר ואיכא מנה דמר ר' יוסי היא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא רמאי רמאי כו' מו' יוסי דלודי התם קנים ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי הכא מאי פסידא אית ליה דלודי תינח מציאה מקח וממכר מאי איכא למימר. אלא מחוררתא כדשנין מעיקרא בין לרבנן ובין לר' יוסי התם גבי חנוני על פנקסו דקתני יזה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל מ"ש דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעה"ב ויהא מונח עד שיבא אליהו דהא בדואי איכא רמאי אמרי התם היינו מעמא דאמר ליה חנוני לבעה"ב אנא שליחותא דידך קא עבדינא מאי אית לי גבי שכיר אע"ג דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה את האמנתיה דלא אמרת לי כסהדי הב ליה ושכיר נמי א"ל לבעה"ב אנא עבדי עבדתא גבך מאי אית לי גבי חנוני אע"ג דמשתבע לי לא מהימן לי הלכך דמרוויחו משתבעי ושקלי מבעל הבית: (ז) תני רבי חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים וזו נותן לו חמשים וזו וישבע על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק' ועוד דתפוסין ויהא מונח עד שיבא אליהו והא הכא ביון דתפוסין אנו כהדי דמאי דתפוסין היא דידהא הוא ומאי דתפוסין היא דידהא הוא וקתני ישבע מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדי' מק' שלא תאמר הודאת פיו הוא דרמאי רחמנא שבועה עליה כדרבה דאמר רבה מפני מה אמרה תורה ימורה מקצת הטענה ישבע חזקה אין אדם מעיד פניו בפני והאי

התם ודאי איכא רמאי. לך קנים ליה גם כמה שהוא שלו נדלתי אצל הכה אומר דמרוויחו כדדי אגבהיה דליכא רמאי דכל חד סבור שהוא הגביה קודם: א"י נמי התם קנים בי היכי דלודי. אצל

ואיכא למימר כוליה דמר ואיכא למימר כוליה דמר אמר סומכוס ממון המוסר בספק חולקין בלא שבועה הכא דליכא דררא דממונא דאיכא למימר דמרוויחו היא לא כ"ש אפילו תימא סומכוס שבועה זו מדרבנן היא כדרבי יוחנן דאמר ר' יוחנן (שבועה זו תקנת חכמים היא שלא היא כל אחד ואחד הולך ויתקף במליתו של חברו ואומר שולי הווא לימא מתניתין דלא כרבי יוסי דאי כרבי יוסי היא אמר ר' א"כ מה הפסד רמאי אלא הכל היא מונח עד שיבא אליהו אלא מאי רבנן ביון דאמרי רבנן השאר היא מונח עד שיבא אליהו הא נמי בשאר דמי דספיקא היא היא מאי אי אמרת בשלמא רבנן התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא אמרי רבנן היא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דמרוויחו הוא אמרי רבנן פלגי בשבועה אלא אי אמרת ר' יוסי היא השתא ומה התם דבדואי איכא מנה דמר ואיכא מנה דמר ר' יוסי היא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא רמאי רמאי כו' מו' יוסי דלודי התם קנים ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי הכא מאי פסידא אית ליה דלודי תינח מציאה מקח וממכר מאי איכא למימר. אלא מחוררתא כדשנין מעיקרא בין לרבנן ובין לר' יוסי התם גבי חנוני על פנקסו דקתני יזה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל מ"ש דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעה"ב ויהא מונח עד שיבא אליהו דהא בדואי איכא רמאי אמרי התם היינו מעמא דאמר ליה חנוני לבעה"ב אנא שליחותא דידך קא עבדינא מאי אית לי גבי שכיר אע"ג דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה את האמנתיה דלא אמרת לי כסהדי הב ליה ושכיר נמי א"ל לבעה"ב אנא עבדי עבדתא גבך מאי אית לי גבי חנוני אע"ג דמשתבע לי לא מהימן לי הלכך דמרוויחו משתבעי ושקלי מבעל הבית: (ז) תני רבי חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים וזו נותן לו חמשים וזו וישבע על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק' ועוד דתפוסין ויהא מונח עד שיבא אליהו והא הכא ביון דתפוסין אנו כהדי דמאי דתפוסין היא דידהא הוא ומאי דתפוסין היא דידהא הוא וקתני ישבע מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדי' מק' שלא תאמר הודאת פיו הוא דרמאי רחמנא שבועה עליה כדרבה דאמר רבה מפני מה אמרה תורה ימורה מקצת הטענה ישבע חזקה אין אדם מעיד פניו בפני והאי

גבי חנוני נמי היא מונח. לר"ע דאמר (יבמות דף ק"ט:) בלשח מתמשה ואינו יודע מלחיה מהס לןק נותן לכאוף"ל א"י פריך אמאי נותן לכאוף"ל היא מונח דהתם הוא ליה למדבר ואיהו דלפסיד אנפשיה:

והיא אמרת לי הב ליה כסהדי. תימא ליימא ליה בעל הבית לתקוני שדרתך ולא לעוויי אע"ג דלא אמר ליה הב ליה כסהדי היה לו מעמא להשים על לב כדאמרינן דפי הכותב (כמות דף פ"ג) גבי אצימי דמי מסקי ביה זוי"ב חוזאי ושריניהו ביד (רצ"ג) ופרענהו ואמר להו הב לי שטרט ואמרו ליה הגן סטרטאי מינה ומסיק התם דלא שנה א"ל שקול שטרט והב להו זוי"ב ולא שנה הב זוי"ב שקול שטרט מחייב שליח משום דאמר ליה לתקוני שדרתך ולא לעוויי וי"ל דהתם כיון דהוכיח לקיחת השטר כאלו אומר עשה בזאתו ענין שיבא השטר לידך אצל הכה לא הוכיח עדים כלל:

מפני מה אמרה תורה בוי' פי' היא נאמן כמגו דאי בעי כופר הכל או ילף מהכא דלא נימא מגו בעלמא ומשני דלפין זה מגו דלפין אדם מעיד פניו לכפור הכל הואיל וחזירו מכיר כשקרו אצל במקום שיכול להעיד כגון כזבו ואמר מנה לאציך בידי והאכלתיו פרס נאמן כמגו דאי בעי כפר הכל כדאיתא פ"ז לכתובות (דף י"ט ושם) וזכר שבוטע הדיינים (שבוטע דף מ"ג) וא"ל כופר הכל מנלן דפטור ואין לומר מטעם חזקה דלפין אדם מעיד דהא אפי' במקום שיכול להעיד פטור כגון כזבו ואפילו מודה מקנת פטור התם מגו דאי בעי כפר הכל ואין לומר דלפין מדאליטריך למכתב שעד אחד מחייבו שבוטה ואי כופר הכל חייב מאי נפקא מינה מעד אחד הא בלאו הכי חייב דהא אליטריך במקום שהוא אינו מוצע כלום ואינו יודע והעד מעיד שהוא גבז או שאציו הלוה לו וי"ל דממי הוא זה משמע דגזירת הכתוב הוא דדוקא מודה מקנת הטענה חייב ולא כופר הכל: כבוליה

א מ"י פ"ע מהלכות
 טוען וטוען הלכה ז
 סגן עין אה:
 ב ב מ"י פ"ז מהלכות
 מלוה וזה הלכה ה
 סגן עין ד' טו"ש ע"מ
 סי' לא ספק א:
 ג ג מ"י פ"ד מהל' טוען
 וטוען הלכה י סגן
 עין אה טו"ש ע"מ סי'
 פ"ה ספק ד:
 ד ד מ"י פ"א שם ה"ל א
 סגן עין שם טו"ש ע'
 ח"מ סי' פו ספק א:

רבינו הגנאל

ראשון לשמעתיה אפי'
 תימא סומכוס שבועה זו
 דקתני במתני' מדרבנן היא
 דאמר ר' יוחנן שבועה זו
 תקנת חכמים היא. סגוי
 דשמעתין בגמרא דשור
 שנחא את הפהר כסומכוס.
 תוב אמר לימא מתני'
 דלא כר' יוסי דאמר בפי'
 המפקד א"כ מה הפסיד
 הרמאי אלא הכל היא
 מונח עד שיבא אליהו
 וימכר לפי חס. ושנין
 אפי' תימא ר' יוסי התם
 ודאי איכא רמאי אבל
 הוב דל' תרוויחו בהדי
 הדרי אבהיה וכו' ואקשי'
 תוב לר' יוסי ולרבנן הא
 דתני גבי חנוני על פנקסו
 שחנוני אמר נתתי והפועל
 אמר לא לקחתי ושנינו
 שיהיו נשבעין ונוטלין
 מבעה"ב הוא הכא דודאי
 איכא רמאי ולא אמרו
 הכל היא מונח עד שיבוא
 אליהו. ודחינן התם היינו
 שטמא משום דרכיל פועל
 למימר אנא לך עבדי
 עבדתא הב לי אגרא
 מאי אית לי גבי חנוני.
 חנוני אמר ליה לבעה"ב
 אנא שליחותך עבדי וכו'.
 תני ר' חייא מנה לי
 בידך והלה אומר אין
 לך בידי כלום והעדים
 מעידין אותו חמשים
 נותן לו חמשים וחייב
 שבוטה על השאר שלא
 תהא הודאת פיו גדולה
 מהעדאת עדים מק'.
 ותנא תנא. פירושו והתנא
 שגאה. כלומר שנינו
 במשמנוי כשמעתי דר'
 חייא ותנן שנים אוחזין
 בטלית וכו'. [מאן] שלא
 תהא הודאת פיו גדול'
 מהעדאת עדים וכו' אמרה
 תורה מודה מקצת הטענה
 ישבע שנאמר אשר יאמר
 כי הוא זה. ודרשין לזה
 אשר יאמר כי הוא הוא
 שטמא טוענני (זה בלבד)
 יש לך אצלי זה בלבד
 שנמצא מודה במקצת
 הלכך ישבע. הנה בהודאת
 פיו במקצת שהיא קלה
 חייב שבוטה העדאת
 עדים שהיא המורה ממנה
 לא כ"ש שיהיה חייב.